

Rosalinds leugen

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314326

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij HarperCollins, Amsterdam, Holland

Copyright © 2019 Muna Shehadi Sill

Oorspronkelijke titel: *Private Lies*

Copyright Nederlandse vertaling:

© 2019 HarperCollins Holland

Vertaling: Henske Marsman

Omslagontwerp: Zero Media GmbH, München

Omslagbeeld:

Vuurtoeren: stocksy / ©Leslie Taylor;

zee: stocksy / ©Javier Pardina;

pier en boom: FinePic®, München

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van
de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Muna Shehadi

De drie dochters

Rosalinds leugen

Vertaling Henske Marsman

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Hoofdstuk 1

20 januari 1967 (vrijdag)

Vandaag kreeg ik het allerbeste en het allerslechtste nieuws dat je je maar kunt voorstellen. Het beste nieuws was dat ik de rol van Sarah Brown heb gekregen in de voorjaarsmusical Guys and Dolls! De hoofdrol, terwijl ik pas in de vierde zit! Deedee Cutler schamperde dat het alleen maar kwam doordat ik het lievelingetje van Mr McGregor ben. Toen zei ik tegen haar dat groen een lelijke kleur is en dat die haar totaal niet staat. Ze werd kwaad, maar dat kan me niet schelen, want het is gewoon zo.

Ik zou vandaag de hele dag in de zevende hemel geweest zijn, als toen niet ook het allerergste gebeurde en mijn humeur volledig verpest werd. Nan werd ongesteld. Ze was de enige van ons hele jaar die nog ongesteld moest worden, op mij na. Toen ze het tegen me zei, loog ik dat ik al een hele tijd geleden ongesteld was geworden, maar haar niet had willen kwetsen. Ik kan het niet uitstaan dat ik de laatste ben. De laatste van de hele school. Waarschijnlijk de laatste van het hele land. Ik moet huilen terwijl ik dit opschrijf. Mama doet alsof het niet belangrijk is, maar zo doet ze over alles. Christina maakt me bang door te zeggen dat ik

naar de dokter moet gaan, dat zestien echt veel te oud is. Misschien moet ik tegen haar ook maar gaan liggen, dan houdt ze tenminste op. Maar we gebruiken dezelfde badkamer, dus dat maakt het wel lastig om te doen alsof.

Nu moet ik nog harder huilen. Ik hoop dat ik dit ooit teruglees en dan moet lachen om hoe ongerust ik was, en hoe jong en dom omdat ik dacht dat er iets aan me mankeerde.

Ik denk dat er iets aan me mankeert.

Rosalind scheurde het plakband van de zoveelste kartonnen doos die ze in het huis van haar vader en stiefmoeder van zolder had gehaald. Ze hoopte dat er deze keer iets bijzonders in zat, een van de vele fantastische outfits van haar moeder die ze bij een Hollywoodpremière of prijsuitreiking had gedragen, nieuwe familiefoto's, brieven of dagboeken – vergeten sieraden? Alles was beter dan nog meer papierwerk: studiespullen, financiële stukken, juridische papieren.

Rosalind en haar zussen Olivia en Eve doorzochten elk voorwerp, elke map, elke envelop in elke doos die naar Maine was gestuurd vanuit het huis in Californië waar ze waren opgegroeid. In de jaren vóór haar dood, de ergste jaren, had hun moeder de

neiging gehad om alles te verstoppert waar ze waarde aan hechtte, omdat ze ervan overtuigd was dat iemand het wilde stelen. Een zilveren haarborstel in een pannenset. Een diamanten ketting onder in een doos tissues. Een gesigeneerde foto van een beroemde tegenspeler in een reisboek. Toen papa met pensioen ging als docent en aan de andere kant van het land ging wonen, in zijn bescheiden huis aan de kust van Maine, het voormalige zomerhuis van het gezin, moest alles uit de enorme villa in Beverly Hills wat verkocht of weggegooid moest worden helemaal nageplozen worden. Nu hun vader na zijn beroerte plotsklaps met Lauren naar een verzorgingstehuis in Blue Hill was verhuisd, gingen de drie zussen opnieuw aan de slag en doorzochten ze elke millimeter van elke doos die ze tien jaar eerder nog niet hadden uitgeplozen.

Rosalind tilde een flap op en tuurde behoedzaam in de doos. Met een grimas zag ze de mappen, allemaal keurig gelabeld in haar vaders nette handschrift. Ze bladerde erdoorheen en voelde een welbekend verdriet opwellen toen ze ontdekte wat erin zat: Jillian Crofts commerciële en filmcontracten, tientallen, in chronologische volgorde vanaf 1970, toen ze haar eerste rolletje kreeg in een film van Steve McQueen als serveerster die zijn bestelling opnam, tot en met 2001, het jaar van haar dood, met een kleine rol in

een B-film en een tv-reclame voor L'Oréal.

Met een zucht nam Rosalind elke map door, door alle losse vellen bladerend, schuddend aan papieren die aan elkaar geniet waren, in de hoop dat er iets geweldigs tussen zat dat over het hoofd was gezien en haar zou opvrolijken. Maar helaas.

‘Wat doen we met mama’s contracten?’ Ze wachtte op het antwoord van haar zussen, die waarschijnlijk allebei iets anders zouden zeggen.

‘Weggoeien.’

‘Bewaren.’

Na een week met Olivia en Eve kon ze dat behoorlijk goed inschatten.

‘Als jullie ze niet willen, wil ik ze wel,’ zei Olivia. ‘Ik ben wel benieuwd hoe de contracten in de showbizz-wereld zijn veranderd.’

‘Prima.’ Rosalind stond op en sleepte de doos naar Olivia. Ze vermeed Eves blik, want ze wist dat haar jongere zus wilde zeggen dat de contracten voor Olivia’s kookprogramma waarschijnlijk weinig gemeen hadden met de internationale kaskrakers waar hun moeder in had gespeeld.

Ze stortte zich op de volgende doos van de nog steeds indrukwekkende stapel. Snijden, scheuren, openen. Vluchtig door de in vloeipapier verpakte inhoud gaan.

Ha! Ze glimlachte toen ze een plastic schouder uit

het witte papier zag steken. Dat leek er meer op. De Heart Family-poppen, haar geliefde speelmaatjes. Opgetogen pakte ze het hele gezin uit. Eerst de moeder met haar stijve, roze jurk en blonde suikerspinkapsel, dat na jaren van stress pluizig was geworden, haar huid nog steeds gaaf op een rode kras op haar rechterkuit na. Operatie? Of een botsing met een pen? Vervolgens de vader, keurig in een blauw overhemd met witte boord, rode stropdas en afschuwelijke witte bretels. Koel en onverstoord, geen vlekje te bekennen. Het leven van een man was stukken makkelijker.

‘Kijk.’ Ze hield het gelukkige echtpaar omhoog. Terwijl Eve en Olivia met Ken en Barbie speelden, was Rosalind verknocht gebleven aan de traditionele Heart Family. Papa ging elke ochtend naar zijn werk in zijn vierkante Volkswagen Cabriolet. Mama bleef thuis om voor de schattige tweeling te zorgen, een jongetje en een meisje. ‘Knappe huisvrouw en aantrekkelijke man, na al die jaren nog steeds gelukkig getrouwd.’

Eve keek op. Haar blonde paardenstaart viel over de half ontblote schouder onder haar gescheurde T-shirt. ‘O ja, die oubollige dingen. Daar speelde jij altijd mee.’

‘Ja, je was er echt verslaafd aan.’ Olivia gaapte en strekte haar indrukwekkend gespierde armen boven

haar hoofd. ‘Ik had gedacht dat je onderhand wel getrouwd zou zijn en tien kinderen zou hebben.’

‘Ja, hoe staat het daarmee?’ vroeg Eve.

‘Wat denk je zelf? Welke man kan hier nou aan tippen?’ Rosalind schudde demonstratief papa Heart heen en weer. ‘Witte bretels! Wanneer heb je die voor het laatst gezien? Hij heeft me verpest voor andere mannen.’

‘Don paste perfect bij je.’ Olivia schudde spijtig haar hoofd. ‘Je had ze toch voor hem kunnen kopen?’

‘Don had wel meer nodig dan een paar bretels.’

Eve schoot in de lach. Olivia deed haar mond open om iets te zeggen, maar proestte het toen uit. ‘Jij bent vreselijk!’

‘Bedankt.’ Rosalind grinnikte en hoopte dat ze het onderwerp zouden laten rusten. Haar zussen bedoelden het goed, maar ‘goedbedoelend’ kwam in hun geval meestal neer op ‘bemoeizuchtig’. Ze ging weer aan het werk en pakte de Heart-tweeling uit, zittend in hun blauwwitte tweelingbuggy met roze wieltjes. Ook zij leken geen dag ouder geworden, want dat waren ze ook niet.

‘Kijk eens wat ik gevonden heb!’ Olivia hield een krantenknipsel omhoog. ‘Een artikel uit *People*, van april 1981, getiteld: “Onze gebeden zijn verhoord”. Moet je luisteren. “Na zeven jaar ingehouden teleurstelling hebben de nog altijd glamoureuze Jillian en